

ÎNCHEIERE

22 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului
Judecători

Ala Cobăneanu
Ion Druță, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Musteață Grigore, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Musteață Grigore împotriva Inspectoratului Ecologic de Stat privind încasarea indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă, încasarea venitului ratat și a prejudiciului moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016,

C O N S T A T Ă :

La 29.01. 2016, Musteață Grigore a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Ecologic de Stat (în continuare IES) privind încasarea indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă, încasarea venitului ratat și a prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, a activat în cadrul Inspectoratului Ecologic de Stat din 06.03.2006 până la 01.12.2014, în calitate de inspector principal la Inspectia Ecologică Edineț.

Menționează reclamantul că, întotdeauna a îndeplinit cu cinste și responsabilitate funcțiile de serviciu încredințate de conducerea IES și în timpul îndeplinirii funcțiilor de serviciu, întorcându-se de la controlul efectuat la indicația Ministrului, la 11.07.2007 a nimerit într-un accident cu mașina de serviciu, ca urmare a suferit multiple leziuni corporale grave periculoase pentru viață.

Relevă că, ulterior, de către organele abilitate a fost întocmit actul de cercetare a accidentului de muncă din 24.09.2007.

Indică reclamantul că, în urma accidentului rutier a suferit 3 operații chirurgicale complicate cu participarea medicilor din Germania, fiind în imposibilitate de a se mișca a avut nevoie de tratament îndelungat, de alimentație suplimentară, de protecție și de îngrijire străină.

Sușține că, Ministerul și Inspectoratul nu i-a oferit nici un ajutor, deși s-a adresat pentru a i se oferi susținere.

Consideră că potrivit art.29 pct. (3) din Legea Republicii Moldova privind protecția mediului înconjurător, inspectorii de stat și zonali ai mediului sunt supuși asigurării de stat obligatorii în caz de prejudiciu adus averii, sănătății lor. Însă, el nu

a fost asigurat de stat niciodată cât a activat în cadrul IES, dar la controale operative și razii în afara orelor de lucru a participat.

Mai consideră că au fost ignorate prevederile art.18 al Legii securității și sănătății în muncă nr.186 din 10.07.2008 și pct. 17 din Statutul Inspectorului de Stat pentru ecologie, deoarece nu i s-a plătit până acum indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă în urma accidentului de muncă produs la 11.07.2007, din care conform certificatului Seria EM nr.368236 din 11.01.2008 i s-a stabilit pierderea capacității de muncă în proporție de 60%.

Indică că, conform datelor statistice, salariul mediu pe țară în administrația publică pe luna decembrie când a fost emis ordinul de concediere, constituia 6010,70 lei, iar suma indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă constituia 6010,70 lei x 60% - 360 642 lei.

Relatează că, la 29.09.2014, a împlinit vârsta de pensionare, iar înainte de această zi, la 19.09.2014 i s-a propus să scrie cerere de a-i prelungi perioada de serviciu până la 01.04.2015 ca să elaboreze și să prezinte darea de seamă anuală 2014, însă la 22.09.2014 a fost emis ordinul IES nr.233-P prin care a fost numit din nou inspector principal de la 29.09.2014 numai până la 01.12.2014.

Indică reclamantul că, a înaintat o cerere către pârât, anexând toate actele ce confirmă consecințele accidentului de muncă, însă prin răspunsul primit la 29.12.2014 i s-a comunicat că este necesară constatarea existenței unui accident de muncă.

Afirmă că, Inspectoratul Ecologic de Stat s-a adresat în judecată și prin sentința din 17.12.2014 pe dosarul nr.1-68/2014 a fost obligat Iacuboi Viorel să achite Inspectoratului prejudiciul material (costul mașinii VAZ 21065) în sumă de 27 639,50 lei.

Având în vedere caracterul și gravitatea suferințelor cauzate reclamantului fizice și psihice, suportarea rolului de victimă în societate, umilința și înjosirea la care a fost supus timp de 8 ani de zile, estimează prejudiciul moral în sumă de 500 000 lei.

Solicită reclamantul încasarea de la Inspectoratul Ecologic de Stat indemnizația unică pentru pierderea capacității de muncă în sumă de 360642 lei, a venitului ratat ca premiu pentru anii 2007-2008 în sumă de 9500 lei, pentru anul 2014 în sumă de 8573 lei, diferența în salariu 800 lei și deplasări în sumă de 1200 lei, iar în total 20 073 lei și a prejudiciului moral în sumă de 500 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău din 15.04.2016 s-a respins acțiunea ca fiind nefondată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond s-a bazat pe cercetarea completă, a tuturor probelor prezente și a remarcat că, în speța data nu s-a constatat existența unui accident de muncă sau vina angajatorului (instituției) pentru accidentul de muncă.

La 10.05.2016, Musteață Grigore a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță la adoptarea hotărârii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, concluziile expuse în hotărîre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, cât și au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016 s-a respins apelul

declarat de Musteață Grigore și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 15.04.2016.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate. Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărîre legală și întemeiată.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, Musteață Grigore a înaintat recurs, prin care solicită admiterea recursului, casarea hotărârii Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 15.04.2016 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016 cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată să fie admisă integral.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data de 03 noiembrie 2016 a fost expedit recurentului la 17 noiembrie 2016. Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 425 CPC, consideră recursul depus la data de 05 decembrie 2016 în termen.

În conformitate cu art.439 alin.(2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

La 17 ianuarie 2017 , în adresa intimatului a fost expedită spre cunoștință copia recursului declarat de către Musteață Grigore cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței. Intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a reiterat argumentele de fapt expuse în cererea de apel și anume, neaplicarea normelor de drept material și procedural pertinente cauzei.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare invocate în cererea de recurs, Colegiul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele au apreciat înscrisurile probatoare și au constatat circumstanțele cauzei.

Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei

recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, Colegiul constată că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronate, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC RM cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe când în recursul declarat de către Musteață Grigore asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Musteață Grigore ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

D I S P U N E:

Recursul declarat de către Musteață Grigore se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului

Ala Cobăneanu

Judecători

Ion Druță

Iuliana Oprea